

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

20 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Spalatu Veaceslav în numele inculpatului Babii Jan, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2018, în cauza penală privindu-l pe

***Babii Jan xxxx**, născut la xx xx xxxx, originar și domiciliat xxxx xxxx.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 02.06.2017 – 06.11.2017;

Instanța de apel: 28.11.2017 – 24.01.2018;

Instanța de recurs: 14.02.2019– 20.06.2019.

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 06 noiembrie 2017, adoptată în conformitate cu art.364¹ Cod de procedură penală în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Babii Jan a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza de art.187 alin.(2) lit. f) Cod penal, la 3 ani 4 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În baza art.84 alin.(4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, la pedeapsa stabilită prin prezenta sentință a fost adăugată, parțial, pedeapsa aplicată prin decizia Curții de Apel Chișinău din 18.04.2017 prin care a fost condamnat în baza art.287 alin.(3) Cod penal la 5 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, definitiv lui Babii Jan instanța i-a aplicat pedeapsa închisorii pe un termen de 6 ani, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Babii Jan, a săvârșit jaful în următoarele circumstanțe: la data de 14.02.2016, aproximativ la orele 03.30,

având scopul însușirii bunurilor altei persoane, aflându-se în localul „Don Miguelle”, situat în mun. Chișinău str. Vasile Lupu nr. 25, în mod deschis a sustras de la Tușco Iaroslav telefonul mobil de model „Samsung Galaxy J5” la prețul de 6 000 lei, cu nr. de IMEI xxxx, după care cu bunul sustras a părăsit locul comiterii infracțiunii, cauzând astfel lui Tușco Iaroslav daune materiale în valoarea totală de 6 000 lei.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Spalatu Veaceslav în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie aplicată față de Babii Jan o pedeapsă mai blândă non privativă de libertate.

În motivarea cererii, apelantul a indicat următoarele argumente: instanța de fond nu a luat în considerație faptul că inculpatul a recunoscut vina, este prieten cu partea vătămată și infracțiunea respectivă a fost mai mult o glumă. Totodată, instanța de fond nu a recalificat infracțiunea respectivă or, în urma săvârșirii infracțiunii respective părții vătămate nu i-a fost adus un prejudiciu considerabil. La faza de urmărire penală a declarat astfel deoarece nu cunoaște bine limba de stat și termenii juridici invocați. Totodată inculpatul cu partea vătămată are intenția de a se împăca. Prejudiciul a fost restituit părții vătămate. Instanța de fond nu a apreciat corect probele apărării, inclusiv faptul că partea vătămată a scris cerere organului de urmărire penală prin care subliniază faptul că, suma sustrasă nu este un prejudiciu considerabil pentru partea vătămată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2018, apelul declarat a fost admis parțial, inclusiv din oficiu, casată parțial sentința în partea ce se referă la aplicarea art.84 Cod penal și stabilirii pedepsei cu pronunțarea unei noi hotărâri în această latură, potrivit căreia Babii Jan a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.187 alin.(2) lit. f) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de 3 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În rest, sentința a fost menținută.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că la pronunțarea sentinței, instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și corect a constatat că inculpatul a săvârșit anume infracțiunea imputată. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de apel a menționat că, cercetarea judecătorească s-a efectuat în procedură simplificată în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, astfel legalitatea sentinței atacate a fost verificată sub aspectele de drept: dacă există erori procesuale și dacă măsura de pedeapsă este stabilită în limitele legii.

Instanța de apel a concluzionat că, starea de fapt și de drept reținută, este în concordanță cu circumstanțele stabilite și probele administrate în cauză, analizate în cuprinsul sentinței.

Pe lângă cele consemnate, instanța de apel a notat că totuși sentința urmează a fi casată parțial, în partea stabilirii pedepsei în privința inculpatului. Conform prevederilor

art.art.61, 75 Cod penal, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea condamnaților. La adoptarea sentinței instanța a reținut faptul că, Babii Jan și-a recunoscut vina integral atât în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești, cauza fiind examinată în procedura simplificată, prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, manifestarea căinței sincere de cele comise.

Instanța de apel a reținut că, conform art.70 alin.(3¹) Cod penal, *la aplicarea pedepsei persoanelor care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 de ani, care au săvârșit infracțiune la vârsta de la 18 până la 21 de ani, maximul pedepsei se reduce cu o treime. În cazul în care instanța, ținând cont de personalitatea infractorului, ajunge la concluzia că doar prin aplicarea pedepsei în limitele generale se va atinge scopul pedepsei penale, aceasta poate dispune o pedeapsă în limitele prevăzute de legea penală pentru infracțiunea săvârșită. Necesitatea aplicării pedepsei în limitele generale urmează a fi argumentată de către instanța de judecată.* Norma respectivă a intrat în vigoare după pronunțarea sentinței primei instanțe, însă urmează a fi aplicată cazului. Astfel, la aplicarea pedepsei, instanța de apel a considerat necesar de a reduce cu o treime din maximul pedepsei aplicate și anume din limita pedepsei maxime de 4 ani 6 luni, deoarece inculpatul a comis infracțiunea respectivă la vârsta de 19 ani.

Totodată, instanța de apel a considerat eronat argumentul apărării referitor la recalificarea infracțiunii în baza art.187 alin.(1) Cod penal. Conform art.126 alin.(2) Cod penal, caracterul considerabil sau esențial al daunei cauzate se stabilește luând în considerare valoarea, cantitatea și însemnătatea bunurilor pentru victimă, starea materială și venitul acesteia, existența persoanelor întreținute, alte circumstanțe care influențează esențial asupra stării materiale a victimei, iar în cazul prejudicierii drepturilor și intereselor ocrotite de lege – gradul lezării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Printre „alte circumstanțe care influențează esențial starea materială a victimei” pot fi enumerate venitul global al familiei, starea de sănătate a victimei și a membrilor familiei ei apti de muncă, cât și angajarea sau neangajarea victimei la un loc permanent sau provizoriu de muncă. Așadar, la caz, „cu cauzarea de daune considerabile” are un caracter estimativ. Astfel, reieșind din doctrina penală, dacă victima are o stare materială „satisfăcătoare”, atunci nu va funcționa circumstanța agravantă „săvârșirea infracțiunii cu cauzarea de daune în proporții considerabile”. Dacă însă starea materială a victimei este „nesatisfăcătoare”, atunci circumstanța agravantă menționată devine funcțională.

Conform art.113 alin.(2) Cod penal, calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală și de către judecători. Astfel, percepția părții vătămate despre prejudiciul adus lor nu poate influența calificarea faptei, gradul considerabil al prejudiciului urmând a fi stabilit, la etapa dată, de către instanța de apel. Prin urmare, ținând cont de valoarea economică a bunului sustras, instanța de apel a reținut că nu sunt temeiuri pentru excluderea calificativului – prejudiciul considerabil.

Instanța a considerat necesar de a casa, inclusiv din oficiu, sentința în partea ce ține de aplicarea art.84 Cod penal, ținând cont în acest sens că, prin decizia Curții Supreme de

Justiție din 07.11.2017 a fost casată decizia Curții de Apel Chișinău din 18.04.2017, în cauza penală privind Babii Jan, cu dispunerea rejudecării cauzei de către Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată. Prin urmare, nu există nici o sentință definitivă ce ar putea fi cumulată. Astfel, reieșind din circumstanțele respective nu este posibilă aplicarea prevederilor art.84 alin.(4) Cod penal.

De asemenea, instanța de apel a considerat nefondat argumentul avocatului privind aplicarea față de inculpat a unei pedepse non privative de libertate, având în vedere modalitatea comiterii infracțiunii, circumstanțele în care aceasta a fost comisă, precum și urmările prejudiciabile.

Instanța de apel reiterează că din materialele cauzei, dar și din circumstanțele constatate și apreciate nu s-a evidențiat necesitatea ca în privința inculpatului să fie aplicate prevederile art.90 Cod penal - suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Din aceste considerente, instanța de apel a considerat că scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în respectiva cauză penală nu poate fi atins decât prin aplicarea pedepsei penale cu închisoare.

6. Nefiind de acord cu soluția pronunțată de instanța de apel, avocatul Spalatu Veaceslav în numele inculpatului a atacat decizia cu recurs ordinar, invocând temeiul prevăzut la art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă, în baza art.art.76 alin.(1) lit. f), 79 alin.(1) Cod penal, considerând că instanța de apel urma să-i aplice inculpatului o pedeapsa mai blândă, neprivativă de libertate, pe parcursul urmăririi penale și la examinarea cauzei a recunoscut vina și s-a căit sincer de cele comise, a reparat prejudiciul material cauzat prin infracțiune, a solicitat examinarea cauzei în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, recunoscând toate probele acumulate în faza de urmărire penală. În opinia recurentului, toate aceste circumstanțe permit instanței să concluzioneze asupra aplicării față de inculpat a unei pedepse neprivative de libertate.

7. În conformitate cu prevederile art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință asupra recursului declarat de către avocatul Spalatu Veaceslav, prin care solicită ca acesta să fie declarat inadmisibil, ca vădit neîntemeiat.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Din conținutul recursului ordinar declarat de apărătorul inculpatului se constată că acesta, face referire la temeiul de casare din art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicitând pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui Babii Jan, în baza art.187 alin.(2) lit. f) Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsa închisorii cu suspendarea condiționată a executării acesteia.

Instanța de recurs notează că criticele avansate în privința modalității de individualizare a pedepsei, precum și cele ce țin de executarea acesteia, se subscriu erorii de drept din pct.10) al alin.(1) din art.427 Cod de procedură penală, recurentul indicând greșit temeiul de drept al declarării recursului. Concomitent, analizând textul cererii de apel în paralel cu cel din recurs, instanța constată că același apărător critică aceleași chestiuni de drept – neaplicarea art.90 Cod penal. Însă, raționamentul care poate condiționa aplicarea prevederilor art.90 Cod penal într-o cauză penală, întotdeauna are la origine persoana inculpatului și comportamentul acestuia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă, conduita bună; stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului și, pe de altă parte, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

La fel, se specifică că aplicarea prevederilor art.90 Cod penal - suspendarea condiționată a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a se corecta. În toate cazurile, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze dacă scopul pedepsei poate fi atins fără executarea efectivă a acesteia. În formarea acestei convingeri, instanța de judecată urmează să țină cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, ceea ce la caz anume în această consecutivitate și s-a realizat.

Colegiul penal consideră că pedeapsa stabilită inculpatului pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.187 alin.(2) lit. f) Cod penal, de 3 ani închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis, este echitabilă, proporțională și va contribui la atingerea scopului de corectare și reeducare a acestuia.

Instanța de recurs reține că, instanța de apel a statuat asupra aplicării pedepsei închisorii în privința lui Babii Jan, la limita minimă specială prevăzută de sancțiunea art.187 alin.(2) lit. f) Cod penal, coroborat cu art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, totodată ținând seama atât de circumstanțele atenuante, cât și de cele agravante.

Pe de altă parte, în cuprinsul deciziei instanței de apel au fost expuse deja raționamentele care au stat la baza respingerii solicitării părții apărării de a-i stabili inculpatului o pedeapsă cu suspendarea condiționată a acesteia. Așadar, din partea descriptivă a deciziei instanței de apel, se constată că instanța a dezbătut prin mai multe argumente criticele apelantului ce vizau pedeapsa aplicată inculpatului, circumstanțele atenuante sau agravante ce au influențat asupra operațiunii de individualizare a pedepsei, totodată decizia cuprinde și temeiurile de respingere a solicitării părții privind stabilirea unei pedepsei neprivative de libertate.

Colegiul penal consideră că o atare modalitate de individualizare a pedepsei corespunde exigențelor legii penale, iar pedeapsa aplicată infractorului este echitabilă raportat la scopul urmărit de legislator în art.61 Cod penal, care îl va descuraja pe inculpat de a comite pe viitor alte fapte infracționale de același gen.

În acest punct de analiză, Colegiul consideră necesar de a face trimitere și la jurisprudența constantă a Curții Europene, prin care s-a statuat cu titlul de principiu că instanțele judecătorești trebuie să-și motiveze deciziile în temeiul art.6§1 al Convenției (*a se vedea în acest sens cauza Ruiz Torija vs. Spain, 9 decembrie 1994, §29*). Totuși, instanțele nu sunt obligate să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument al părților, mai cu seamă dacă el este invocat în mod repetat, iar extinderea la care se aplică această obligație de a prezenta motive poate să varieze în dependență de caracterul deciziei și circumstanțele cauzei. Or, în opinia Curții, în cazul în care instanța supremă refuză să admită o cauză din motivul că nu sunt întrunite temeiurile legale pentru această cauză, o motivare foarte succintă poate satisface cerințele art.6 din Convenție. (*a se vedea în acest sens cauza Bachowski v. Polonia din 02.11.2010*).

Prin urmare, având în vedere considerentele menționate supra și raportând situația reținută în cauză la prevederile art.432 alin.(2) Cod de procedură penală, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.art.414-419 Cod de procedură penală, iar criticele din cererea de recurs înaintată de avocatul Spalatu Veaceslav nu și-au găsit confirmarea, impunându-se în consecință declararea inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În temeiul art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Spalatu Veaceslav în numele inculpatului Babii Jan, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2018, în cauza penală privindu-l pe **Babii Jan xxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 18 iulie 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac